

Đồ Cục Hệ Liệt – Hải Thần

Hải Thần

Chuyện xảy ra trong giang hồ thiên biến vạn hóa, ngư long mạn diễn, cơ hồ trong bất kỳ nháy mắt nào đều có thể xảy ra những chuyện tràn đầy lãng mạng và kích tình, mạo hiểm và kích thích.

Mấy tháng gần đây, thoại đề câu dẫn sự chú ý của người ta nhất lại là Bốc Ưng.

Bốc Ưng lại đã tham gia cuộc cá độ lần này.

Bốc Ưng luôn luôn là một nhân vật phong vân trong giang hồ, cuộc đời của gã đã thành truyền kỳ, nhất cử nhất động của gã đều chịu sự chú ý của người ta, mỗi một chuyện gã tham dự vào đều là thoại đề nóng hổi nhất trong giang hồ.

Chuyện Bốc Ưng tham gia cuộc cá lần này tịnh không có gì là kỳ quái, càng không thể coi là quái sự.

Gã bình thường vẫn là một tay cờ bạc, lúc nào chỗ nào cũng đều chuẩn bị tiếp nhận đủ thức đủ dạng đánh cá với đủ thức đủ dạng người. Lần này cuộc cá gã tiếp nhận tịnh không phải vì giá đặt cao, cũng tịnh không phải vì đối thủ của gã là “Long Đại Đầu Tử”, là “Long lão thái gia” đại lão bản của “Thần Tài” trong truyền thuyết.

Cuộc cá của Bốc Ưng lần này câu dẫn sự chú ý chỉ là vì lần này gã còn đem chính gã ra cá.

Trong cuộc cá lần này, gã không những là nhà cái, thậm chí cả giá đặt cá và đồ đánh cá cũng đều là chính gã.

oOo

Mở đầu

Trong căn ốc tối tăm, mỗi một cánh cửa sổ đều có treo một tấm màn may cất từ thứ lụa do thuyền viễn dương chuyên chở đến từ tận Ba Tư, dày đến mức gió không lọt vào được, cả ánh mặt trời cũng không rọi xuyên nổi.

Trong một góc nhà tăm tối, trên một cái ghế bọc da rộng rãi kiểu cung đình phương tây, có một lão nhân gầy yếu đang dựa mình.

Trên mặt bàn giấy trước mặt lão, chất đầy thư từ sổ sách, cơ hồ che khuất cả người lão, giống như một tường rào vậy.

Con người của lão cũng chùng như cả năm đều sống trong vòng tường rào đó, không gặp mặt ai, cũng không thấy mặt trời.

Hiện tại trong căn ốc đó còn có hai vị khách nhân.

Một đại hán thân thể cao ráo, lại gầy đến mức chỉ còn dư lại da bọc xương, chính là Quan Tây Quan Nhị, Quan Ngọc Môn, danh chấn thiên hạ, thần lực trời sinh, tay không đánh chết hổ báo, nếu luận ngạnh công bản thân có thể xưng thiên hạ vô song.

Hiện tại tinh thần của y rất tồi tệ, bởi vì y cũng đã gần hai canh giờ rồi chưa ăn gì.

Y nhất định phải lúc nào chỗ nào đều không ngừng ăn mới có thể bảo trì tinh lực và thể lực của mình.

Nhưng không cần biết y ăn vào bao nhiêu, cũng không cần biết y ăn cái gì, y vẫn ốm nhách chỉ còn dư lại da bọc xương.

Đó là bệnh của y.

Mọi người đều biết Quan Nhị tiên sinh có thứ bệnh đó, nhưng ai cũng không biết thứ bệnh đó là bệnh gì.

Còn người kia lại mập đến mức cả xương cốt cũng không thấy, cũng là một cự đầu Thần Tài, họ Trương, xếp hàng năm, là đại tài chủ và đại địa chủ hữu danh ở Quan Tây. Hai huynh đệ của hắn đều mập như nhau, mấy lần gần đây tuy thua liên tục mấy vụ buôn bán cá độ, lại vẫn mập như trước.

Nghe nói đó cũng là một thứ bệnh.

Nghe nói thứ công phu bọn họ tập làm cho bọn họ phát mập, không cần biết là ăn cái gì vào đều lòi thịt ra, cho dù ăn vào một cọng cỏ cũng biến thành thịt mỡ.

Lão nhân cũng có bệnh, mỗi ngày chỉ có thể ăn một chút nước canh lỏng để duy trì sinh mệnh, cho nên bao năm nay không có một thứ gì dẫn khởi sự thèm ăn có thể vượt qua được cánh cửa của căn ốc này.

Cho nên Quan Nhị và Trương Ngũ cũng chỉ còn nước nhịn đói.

Lão nhân bệnh hoạn đến mức chỉ ráng cầm giữ một hơi thở đó lẽ nào là đại lão bản của “Thần Tài” ?

Lão bệnh đến mức cả thanh âm cũng gần như không ra tiếng, nhất định phải hít thở rất lâu mới nói ra được, nhưng trong khẩu khí của lão lại vẫn mang theo một khí thế khiếp người, xem chừng một khi lão nói ra câu nào đều là mệnh lệnh.

Lão đang hỏi Trương Ngũ:

- Người đã án chiếu theo ý ta, dính hạ cuộc đánh cá với Bốc Ưng ?

- Phải.

- Bốc Ưng đã tiếp nhận vụ đánh cá của bọn ta ?

“Tiếp nhận hoàn toàn”. Trương Ngũ đáp: “Tôi đã giải thích cho gã rất rõ ràng, do gã tự chuẩn bị thuyền buồm và vật dụng phối bị, ra biển đi đến Phù Tang, chỉ cần có thể nội trong ba chục ngày bình an quay trở về cảng, coi như là gã thắng cuộc.

Quan Nhị chột hỏi:

- Còn nếu gã thua ?

- Thua ? Là không còn gì.

- Cái gì cũng không còn ?

“Cái gì cũng không còn, cả con người gã cũng không còn”. Khẩu khí của lão nhân vừa suy nhược vừa ôn hòa: “Bọn ta thậm chí có thể nói nếu quả gã thua, trên thế giới này chùng như căn bản không có một người như Bốc Ưng từng sinh ra lớn lên, mọi chuyện liên quan đến gã đều theo đó mà tan biến”.

Lão nói:

- Cho nên giá đánh cá của gã có thể nói là đem tất cả quá khứ và vị lai của gã hoàn toàn đặt hết.

- Gã tại sao lại cá như vậy ?

- Bởi vì gã là đồ đồ, là con bạc.

Câu trả lời của lão nhân vừa đơn giản vừa rõ ràng. Quan Nhị trầm mặc, lão nhân lại chậm chậm nói:

- Ta cũng biết trên thế giới này nếu thiếu đi một người như gã, người nhất định sẽ cảm thấy rất tịch mịch, bởi vì gã luôn luôn là đối thủ giỏi nhất của người. Ta cũng biết muốn tìm một đối thủ giỏi như vậy còn khó hơn xa so với tìm một trợ thủ giỏi.

Lão bỗng cười cười. Nụ cười trên khuôn mặt già nua giống như sóng nước phát động trong gió xuân:

- Nhưng vụ đánh cá này gã căn bản vốn không thể thua.

Thanh âm của lão nhân càng ôn hòa:

- Bọn ta thậm chí có thể nói, dưới tình huống bình thường, vụ đánh cá này gã vốn không thể không thắng.

Điểm đó trong giang hồ rất nhiều người đều có chung cảm nghĩ như vậy.

Căn cứ theo ước định của cuộc đánh cá, thuyền là do Bốc Ưng tự chuẩn bị, gã tuyển chọn Trần thị gia tộc của Kim Môn Đảo đến kiến tạo hải thuyền “Thiên Ưng” một người thao tác điều khiển.

Trần thị gia tộc là thế gia có nghề đóng thuyền, cũng là nhà hữu danh nhất trong nghề, nghe nói thuyền bọn họ kiến tạo chưa bao giờ bị sóng gió đánh lật.

Căn cứ theo lời nói của Trần Thiên Nhuận Trần lão tiên sinh, đại gia trưởng của Trần thị gia tộc hiện thời, chiếc thuyền Bốc Ứng ủy thác cho bọn họ kiến tạo, gỗ, đinh, buồm, đồ hình cấu trúc, cơ cấu kiến tạo, trang trí, sóng thuyền, mỗi một chi tiết đều đã qua giai đoạn tuyển chọn và thiết kế đặc biệt. Trần lão tiên sinh nói:

- Con thuyền đó tuy nhỏ, lại rắn chắc giống như một con trâu nước vậy, nếu nó có thể bị sóng gió quật chìm, lão đầu tử ta cũng không còn mặt mũi nào kiếm cơm nữa.

Lời nói của Trần lão tiên sinh thông thường đều vững vàng như thuyền ông ta đóng vậy.

Hoàng A Căn là một lão ngư nhân đã có ba mươi mốt năm kinh nghiệm đánh cá trên biển. Căn cứ theo lời nói của lão, hiện tại chính là vừa qua khỏi giai đoạn “hoàng mai”, giai đoạn gió dữ còn chưa đến, chính là lúc gió bão yếu nhất suốt một dọc hải dương, đặc biệt là đoạn thời gian từ tháng tư cho đến tháng năm, cơ hồ luôn luôn không có chuyện đắm thuyền.

Một lão ngư nhân có kinh nghiệm, đối với chuyện dự báo khí trời, có lúc còn chuẩn xác hơn khí cụ đo đạc tinh mật nhất.

Cho nên vị lão nhân luôn luôn dựa người trên cái ghế da trong phòng tối mới nói: “Dưới tình huống bình thường, vụ đánh cá này gã vốn không thể không thắng”.

Chỉ tiếc ông trời phong vân bất trắc, con người họa phước khó lường, tình huống của bất kỳ chuyện nào cũng đều không thể bảo trì sự thường nhật được, tai nạn ngoài ý liệu lúc nào cũng đều có thể xảy ra.

- Ngoại trừ sóng gió bão tố ra, còn có bọn cướp biển và bọn cướp lùn (ám chỉ cướp biển người Nhật) cũng là đại địch của lũ nhân vượt biển.

“Cướp biển không đáng sợ”. Lão nhân nói: “Bọn chúng cũng không thể đi hạ thủ đối với một lũ nhân đơn thân, hà huống Bốc Ứng luôn luôn giao du rộng rãi, không phải là người không rành rọt trên biển”.

“Vậy gã có thể đừng phải chuyện gì ngoài ý liệu?” Quan Nhị tỏ vẻ rất quan tâm.

- Chuyện ngoài ý liệu kiểu nào cũng đều có thể xảy ra, thậm chí một cây đinh cũng có thể làm chìm thuyền.

Thanh âm của lão nhân càng hạ thấp, mục quang ngưng thị nhìn một góc nhà tối hù, qua một hồi rất lâu mới nhẹ nhàng thốt:

- Chỉ bất quá thứ tai nạn đáng sợ nhất đương nhiên vẫn là sự giận dữ của Hải Thần.

- Hải Thần ?

“Phải, Hải Thần”. Thanh âm của lão nhân nhỏ như tiếng muỗi vo ve: “Đời xưa tương truyền, nghe nói trên biển có một vị cự thần tính khí hung tàn, nóng như liệt hỏa, bình nhật ẩn tàng trong ba đào, nếu có người vô ý đắc tội với ông ta, ông ta sẽ đột ngột nổi nóng, huy xuất thiết quyền, đập tan cả người lẫn thuyền”.

Lão thở dài nhè nhẹ:

- Theo ta biết được, Bốc Ứng xem chừng là người rất dễ dàng đắc tội, hơn nữa không cần biết là người hay là thần, gã đều dám đắc tội.

Quan Nhị nhíu mày, lão nhân lại cười cười:

- Cho nên bọn ta chỉ có thể hy vọng Hải Thần trong khoảng thời gian này không đang ngủ vùi.

o0o

Hải Thần không đang ngủ ! Lúc đó, một mảnh gỗ vụn mang nhãn hiệu “Thiên Ứng” đã được ngư dân phát hiện vớt lên, hơn nữa đã được người của Trần thị thế gia chứng thật đúng là con thuyền đó.

Bốc Ứng đã ngộ nạn trên biển.

Chưa đầy năm ngày, tin tức đó đã truyền khắp giang hồ, thậm chí có người còn bắt đầu lo trừ bị tang lễ cho Bốc Ứng.

Nhưng Đồ Cục tịnh chưa đem phần tiền đặt cá chung cho người thắng, bởi vì bọn họ còn chưa nhận thua.

Bọn họ tuyệt không tin Bốc Ứng lại dễ dàng bị bất cứ người nào, hay bất cứ Thần nào đánh gục, bọn họ còn muốn đợi thêm nửa tháng nữa.

Trong nửa tháng đó, lẽ nào có thể có kỳ tích gì xuất hiện ?

o0o

Không phải là kỳ tích

Đó không phải là kỳ tích, kỳ tích vốn rất ít khi xảy ra, đó chỉ bất quá là một lý luận rất đơn giản.

Mình phát hiện một mảnh vỡ của một chiếc thuyền có chở người, tịnh không thể

đại biểu người đó đã chết, cũng không thể chứng minh bất cứ chuyện gì.

Một chiếc thuyền có bị đánh chìm hay không căn bản không có bất kỳ quan hệ gì đến sống chết của một người.

Bốc Ưng còn sống !

Trên thế gian có những người chững như vĩnh viễn không thể chết, có rất nhiều người đáng lẽ nhất định có thể sống lâu hơn những người đó, lại đã chết từ lâu, mà những người đó vẫn còn sống nhăn.

Bốc Ưng, không còn nghi ngờ gì nữa, là thứ người đó.

Gã tỉnh dậy.

Ánh mặt trời vàng chói, sáng lạn làm sao, mỹ lệ làm sao, huy hoàng làm sao, giống như một thứ mỹ tửu ngọt lịm màu sắc vàng rực vậy, đang rưới rắc trên mình gã.

Dưới ánh dương, phẳng phất là núi non xanh biếc, là rừng cây xanh rờn, là đại dương xanh thẳm, là bọt sóng trắng xóa.

Đây có phải là mộng ?

Hồi tưởng đến phút giây chuyện phát sinh hồi nãy, quả thật là một cơn mộng, một cơn ác mộng.

Bầu trời vẫn vũ mây đen tầng tầng lớp lớp, xa xa bỗng quện khởi một trận gió, sau đó sóng biển giống như thiết quyền của một người khổng lồ trực chỉ đâm thẳng vào ngực gã, gã phẳng phất còn nghe thấy tiếng gõ thuyền vỡ nát.

Nghe nói một người trước lúc lâm tử luôn luôn nghĩ đến những người thân cận nhất và những chuyện khó quên nhất của mình, giữa tích tắc đó, Bốc Ưng nghĩ đến người nào ? Chuyện gì ?

Gã cái gì cũng không nghĩ đến.

Giữa tích tắc đó, trong lồng ngực gã là một mảng trống không, cả người đều trống không, không có gì để sợ, cái gì cũng đều không tồn tại.

Lẽ nào đó là tư vị của cái chết ?

Chuyện giữa một tích tắc đó phẳng phất là chuyện mới trong nháy mắt nãy giờ, kỳ thật cũng không biết đã bao lâu rồi.

Bốc Ưng ngửa mặt nằm dài, bên trên là trời xanh mây trắng, bên dưới là cát mịn mềm mại.

Gã bỗng nghĩ đến Hồ Kim Tụ, nghĩ đến Bảo Bối công chúa, thậm chí còn nghĩ đến Bạch Hoạch, Trình Tiểu Thanh và Quan Nhị.

Cho đến bây giờ mới nhớ đến những người đó thật là một chuyện kỳ quái.

Hiện tại bọn họ có phải đã nghe tin dữ về gã ? Có phải đã nghĩ gã đã chết ? Có phải đã bắt đầu trù bị tang lễ cho gã ?

Bốc Ưng chợt cười.

Gã bỗng nghĩ: “Một người nếu quả có thể thân hành tham gia tang lễ của chính mình, đó sẽ là chuyện lý thú làm sao”.

Trong tang sự, gã có thể tận mắt nhìn thấy bằng hữu của mình vì mình mà rơi lệ, cũng có thể nhìn thấy những người giả bộ như là bằng hữu của mình ngấm ngấm len lén cười cái chết của gã.

Lúc gã còn sống, những người đó đều là bằng hữu của gã, có bao nhiêu người là bằng hữu thật sự của gã ?

Đợi đến lúc bọn họ phát hiện gã còn chưa chết, trên mặt bọn họ sẽ có biểu tình ra sao ?

Bốc Ưng càng nghĩ càng cảm thấy lý thú, cơ hồ đã quên luôn mình vẫn còn trong hiểm nạn, rất có thể vĩnh viễn vô phương về trở lại quê hương, vĩnh viễn vô phương tái kiến bằng hữu của mình.

Gã thậm chí đã quên nhìn quanh xem nơi đây thật ra là nơi nào ? Là biên duyên lục địa ? Hay là một hoang đảo không người ? Trong phong cảnh mỹ lệ như đồ họa này có phải ẩn tàng nguy cơ gì không ? Dưới núi đồi xanh rờn này có phải có tiềm phục gì không ? Có ác thú ăn thịt người không ?

Gã không nghĩ gì nữa, bởi vì tư tưởng của gã đột nhiên đình chỉ, thậm chí cả hô hấp lẫn nhịp tim đều đình chỉ.

Gã chợt nhìn thấy một người, một người mà gã không bao giờ tưởng được sẽ gặp được ở một địa phương như vậy, vào chính lúc này.

Một người mà gã không bao giờ tưởng được cả đời mình sẽ gặp được.

Người đó từ dưới nước đi lên.

Bầu trời xanh trong, mặt biển xanh thẳm, người đó dùng một tư thái cực kỳ ưu nhã cổ điển chậm chậm bước ra khỏi mặt nước, nhìn như là đi ra từ trong một thần thoại cực kỳ cổ xưa.

Ánh dương vàng chói đang chiếu rọi trên thân người nàng. Da thịt nàng xem chừng ôn nhu ngọt ngào như mật ong.

Đầu tóc nàng rục rờ ngời sáng mừng rỡ tựa lụa trơn mịn dưới ánh mặt trời.

Răng nàng trắng muốt, đồng tử đen nhánh, thất lưng mềm mại uốn lượn như sóng nước vỗ về, ngực nàng lại săn chắc như núi đồi xa xa.

Cô gái đó bước ra khỏi mặt biển, lỏa lồ giống như một nữ thần trong thần thoại.

Cũng không biết bao lâu sau, Bốc Ứng mới bắt đầu khôi phục lại nhịp tim và hơi thở của gã.

Nhưng gã vẫn không thể nghĩ ngợi gì.

Cả người gã đều đã bị sự mỹ lệ của nàng nhiếp đoạt, lâu thật lâu cũng vô phương tỉnh dậy.

Đó đã không còn là Bốc Ứng của bình thời nữa.

Nam tử hán lãnh tĩnh, trầm lắng, vĩnh viễn tràn đầy tự tin đối với mình, hiện giờ không ngờ đã biến thành một tên trẻ mười bảy mười tám khờ khạo.

Đó có phải là vì thân người gã cơ hồ cũng đang hoàn toàn lỏa lồ ? Hơn nữa đôi mắt sáng ngời mỹ lệ kia lại khơi khơi nhìn đăm đăm lên những chỗ không nên để người ta nhìn thấy trên người gã.

Nhưng trong nhãn thần của nàng tịnh không có chút thần sắc tà dâm bỉ ổi, chỉ bất quá tràn đầy vẻ kinh dị hiếu kỳ, giống như một cô bé đột nhiên nhìn thấy một vật mà nàng chưa từng nhìn thấy qua.

Lẽ nào nàng chưa từng thấy qua nam nhân ?

Nhìn thấy thứ biểu tình đó của nàng, Bốc Ứng cũng cảm thấy kỳ quái, trong đầu rất mau chóng sẽ xuất hiện rất nhiều câu hỏi.

Nhưng gã còn chưa bắt đầu nghĩ đến những câu hỏi đó, nàng đã hỏi gã:

- Người là gì vậy ?

Thanh âm của nàng ngọt ngào trong ngần, mỗi một chữ nói ra đều rất chậm rãi, chùng chùng như sợ đối phương nghe không hiểu nàng đang nói gì, lại có vẻ như nàng nói chuyện vốn rất bập bẹ.

“Người là gì vậy ?”

Người bình thường hỏi chuyện, tuyệt không hỏi kiểu đó.

Người bình thường khi gặp một người lạ, thông thường hay hỏi: “Người là ai ?”

Cô gái đó lại hỏi rất tuyệt, xem chừng đối tượng nàng hỏi tịnh không nhất định là một người, cũng rất có thể là một vật, một quái vật.

“Ta là gì ?” Bốc Ứng cười khở: “Ta hình như là một người”.

“Người hình như là một người ?” Cô gái hỏi: “Vậy người thật là gì ?”

Nàng hỏi rất thật thà, cả một chút bộ dạng giỡn hớt cũng không có.

Bốc Ứng chỉ còn nước trả lời:

- Ta thật cũng là một người, ta căn bản là người.

- Người là người ? Thật là người ?

- Đương nhiên là thật.
- Vậy người là dạng người nào ?
- Ta là người bình thường.
- Người bình thường ? Có dạng người gọi là “bình thường” ?

Nàng càng hỏi càng kỳ quái, những câu hỏi của nàng đơn giản giống như là một người khờ hỏi vậy.

Bốc Ưng thật không biết nên trả lời làm sao.

Cô gái đó nhìn gã lại có vẻ như coi gã là một tên khờ vậy --- cả một câu hỏi đơn giản mà cũng không biết trả lời, không phải là khờ thì là gì ?

Cho nên chàng chỉ còn nước nhẩn nại giải thích:

- Trên thế giới này vốn chỉ có hai thứ người, một thứ là nam nhân, một thứ là nữ nhân, có đúng không ?

“Đúng”. Cô gái đó trả lời xong lại hỏi tiếp: “Vậy người là thứ nào ?”

Bốc Ưng ngây người.

Nguyên lai câu hỏi nàng thật sự muốn hỏi không ngờ lại là câu hỏi như vậy. Nàng nhìn gã đăm đăm cả nửa ngày, không ngờ vẫn nhìn không ra gã là nam nhân.

Bốc Ưng dở khóc dở cười, lại không thể không trả lời thẳng:

- Ta là nam nhân.

“Người là nam nhân ?” Cô gái không ngờ lại nháy dựng lên: “Người làm sao có thể là nam nhân được ? Nam nhân làm sao có thể có bộ dạng như người chứ ? Người nghĩ ta chưa từng gặp nam nhân sao ?”

Bốc Ưng lại ngây người:

- Nếu ta không phải là nam nhân thì ta là gì ?
- Ta cũng không biết người là gì. Nhưng người tuyệt không phải là nam nhân, nam nhân tuyệt không phải có bộ dạng như người.

Nàng nói rất thật thà, tuyệt không giống như đang nói láo, cũng không giống như đang nói giỡn.

May là Bốc Ưng hiện tại đã dần dần trấn định lại, có thể nhẩn nhịn được:

- Nàng nghĩ nam nhân đáng lẽ có bộ dạng ra sao ?
- Đương nhiên nên có bộ dạng như Bảo Bảo.

“Bảo Bảo ?” Bốc Ưng hỏi: “Bảo Bảo là ai ?”

- Bảo Bảo là Bảo Bảo của ta, cũng là chủ nhân của ta, chồng của ta.
- Y là nam nhân ?

“Y đương nhiên là nam nhân”. Trong thần sắc của nàng tràn ngập nét kiêu ngạo ngây thơ: “Y là nam nhân thông minh nhất, cường tráng nhất, năng cán nhân, đẹp trai nhất”.

Bốc Ứng nhìn nụ cười sáng lạn như ánh dương của nàng, trong lòng tuy không muốn hỏi, bất nhẫn hỏi, lại vẫn nhịn không được phải hỏi:

- Nàng đã gặp qua bao nhiêu nam nhân ?
- Ba người.
- Ba người ? Cả đời nàng chỉ gặp được có ba nam nhân ?

Cô gái gật đầu, nụ cười vẫn sáng lạn như trước:

- Nam nhân trên thế giới vốn không có nhiều, ta gặp được ba người cũng đủ rồi.

Nàng lại hỏi Bốc Ứng:

- Còn người ? Người từ đâu đến ? Người đã là nam nhân thì tại sao không giống bọn họ chút nào vậy ?

Bốc Ứng nói không nên lời, nhưng đối với tình huống ở đây ít nhiều gì cũng đã có chút hiểu biết.

Đây là một hoang đảo, cô gái này từ nhỏ đã lớn lên trên đảo, cả đời chỉ gặp qua ba nam nhân, ba nam nhân bộ dạng hoàn toàn khác với Bốc Ứng.

Bốc Ứng là một nam nhân rất bình thường, tuy không thể coi là thập phần đẹp trai, nhưng cũng tuyệt không khó coi, ba nam nhân kia bộ dạng lại hoàn toàn khác biệt với gã, vậy thì bộ dạng ra sao chứ ?

Trong đầu Bốc Ứng lại xuất hiện rất nhiều câu hỏi, chuyện duy nhất có thể khẳng định rõ ràng là cô gái đó quả thật là một nữ nhân, không phải là thần linh, cũng không phải là quỷ hồn.

Có thể xác định được điểm đó là đã an tâm lắm rồi, Bốc Ứng thở phào một hơi:

- Có lẽ ta không phải là nam nhân, mà là quái vật. Thật ra mà nói, hiện tại cả ta cũng không biết mình là cái gì, hiện tại ta chỉ biết có một chuyện.

- Chuyện gì ?
- Bụng ta thật đang đói quá.

Nữ nhân cười như tiếng chuông ngân:

- Nguyên lai bụng của quái vật cũng có thể đói sao ? Quái vật bình thường ăn gì ?
- Ăn thịt.
- Quái vật cũng ăn thịt ?

“Không những ăn thịt mà còn uống rượu nữa”. Bốc Ứng hỏi: “Nàng có biết rượu là

gì không ?”

- Ta biết, Bảo Bảo của ta cũng uống rượu.
- Tạ ơn trời đất.
- Quái vật có phải cũng có tên ? Người tên gì ?
- Bốc Ưng.

“Ta tên Hải Linh”. Cô gái thốt: “Hải trong đại hải, Linh trong thần linh”.

Cô gái đó nguyên lai còn có học thức.

o0o

Thần thoại

Lúc Bốc Ưng nhìn thấy cô gái tên Hải Linh là lúc vầng thái dương ban mai đã bắt đầu dâng lên, từ lúc mặt trời lên cho đến lúc mặt trời lặn, Bốc Ưng lại phát hiện ra những chuyện khiến cho chàng cảm thấy kinh ngạc phi thường.

Nếu nói hoang đảo này là một thế giới, trong thế giới này chuyện khiến cho người ta kinh ngạc quả thật không ít.

Chuyện thứ nhất làm cho Bốc Ưng kinh ngạc là nữ nhân.

Không cần biết là ở bất kỳ nơi nào trong thiên hạ, chuyện khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc nhất hình như luôn luôn là nữ nhân.

Nam nhân ở đây có lẽ thật chỉ có ba người, nhưng nữ nhân lại không ít, mà còn đều một dạng như Hải Linh, khỏe mạnh, hoạt bát, y phục trên người cũng không hơn Hải Linh bao nhiêu.

May là lúc đó Bốc Ưng đã hoàn toàn khôi phục lại sự trấn tĩnh, may là gã cũng không phải là chưa bao giờ nhìn thấy nữ nhân.

Trên sự thật, nữ nhân mỹ lệ mà gã đã từng gặp qua rất có thể còn hơn xa so với đại đa số nam nhân trên thế gian.

Những cô gái này lại xem chừng đều giống hệt như Hải Linh, đều rất ít khi nhìn thấy nam nhân.

Lúc gặp Bốc Ưng, bọn họ cũng tỏ vẻ rất kinh ngạc, rất hiếu kỳ, có người thậm chí còn có vẻ sợ sệt, không khác gì thật đã gặp phải một quái vật.

Trong mắt bọn họ, nam nhân chân chính đáng lẽ có bộ dạng ra sao ?

Bốc Ưng không nghĩ ra.

Chuyện thứ hai làm cho Bốc Ưng cảm thấy kỳ quái là tất cả mọi hưởng thụ trên hoang đảo này còn nhiều hơn nhiều so với trong tưởng tượng của gã.

Gã vốn nghĩ những cô gái này tối đa cũng chỉ bất quá là ăn ở trong những hang động, trong động tối đa cũng chỉ bất quá có chút thiết bị và trang sức thô thiển, đồ ăn thức uống đơn sơ cũng có thể tưởng tượng được.

Ở đây lại là một hoang đảo xa lìa hồng trần, chuyện hưởng lạc an dật trong nhân thế đều bất quá là thần thoại trong mộng ở đây.

Khiến cho người ta hoàn toàn không tưởng nổi là: mọi thứ Bốc Ưng giờ phút này nhìn thấy ở đây mới là thần thoại.

Trên hoang đảo này không ngờ có một tòa lâu đài đỉnh nhọn giống như cung điện trong thần thoại, Bốc Ưng đi khắp thiên hạ cũng chưa bao giờ nhìn thấy kiến trúc kỳ lạ hoa lệ như vậy.

Trong đại sảnh trưng bày đủ thứ đồ trang trí kỳ xảo, tất cả lồng đèn đều là dùng thủy tinh điêu khắc thành, hòa với chân đèn vàng ròng.

Trên một cái bàn tròn làm bằng một miếng gỗ dày, bày đủ thứ đồ ăn ngon lành và rượu nguyên chất.

Nếu chỉ nói về rượu, trên bàn đã có hơn năm chục loại, trong đó còn có rượu mật và rượu Bồ Đào chuyên chở bằng thuyền từ tận Ba Tư tới, cũng có Thiêu Dao Tử và Nhị Oa Đầu cay xé ruột gan nóng như lửa từ Bắc phương.

Đồ ăn ngon cũng được đựng trong chén đĩa vàng ròng, bao gồm đủ thứ khẩu vị từ khắp nơi trên thế giới, ngoại trừ vôi voi, môi dã nhân, và bấu lạc đà ra, cơ hồ cái gì cũng có.

Nhưng chân chính làm cho Bốc Ưng động dung lại là một thanh đao, một thanh đao kỳ quái, thân đao đặc biệt rộng to, lại ngắn ngắn.

Vỏ đao dùng một thứ kim loại màu vàng đục chế thành, trên mặt khảm bảy viên bảo thạch trong ngần kim quang thiểm diệp, chỉ có thương gia Ba Tư cực kỳ sành rọt mới có thể phân định được giá trị chân chính của mấy viên đá kim cương đó.

Thanh đao đặt trên một giá đao cũng không biết là dùng gỗ gì chế ra, Bốc Ưng muốn đến bặt đao.

Nhưng Hải Linh lập tức cản chàng:

- Bảo Bảo nói thanh đao này không được động đến.
- Sao vậy ?

“Bởi vì thanh đao tròn đó động đến là phải thấy máu”. Hải Linh đáp: “Ta sợ nhất

là nhìn thấy máu”.

Bốc Ứng chậm chậm ngồi xuống, qua một hồi rất lâu mới nói:

- Ta nhận ra thanh đao này.

- Người nhận ra ?

- Thanh đao này tên là Thiên-Địa-Thần-Phật-Nhân-Quý-Thú Thất Sát Đao, kiến Thần sát Thần, kiến Quý sát Quý.

- Thanh đao đó hung quá.

- Danh đao bảo kiếm trong thiên hạ đều là hung khí, thanh đao này vẫn không được coi là hung nhất.

- Thanh đao hung nhất là đao nào ?

- Là Tiểu Lô Nhất Dạ Thính Xuân Vũ.

- Tiểu Lô Nhất Dạ Thính Xuân Vũ ? Đó là tên của thanh đao đó ?

- Phải.

Bốc Ứng lại nói:

- Cổ xưa tương truyền, hai thanh đao đã từng quyết đấu bảy lần, Tiểu Lô Nhất Dạ Thính Xuân Vũ thắng cả bảy lần, nhưng vẫn vô phương bức thanh đao này tuột khỏi tay.

- Còn sau đó ?

- Sau đó chủ nhân của Tiểu Lô Nhất Dạ Thính Xuân Vũ và chủ nhân của thanh đao này hóa địch thành bạn, ước định chung thân không tương đấu nữa, nhưng thanh đao này và chủ nhân của nó lại đột nhiên biến mất, không ngờ nó lại đang ở đây.

- Thanh đao này luôn luôn nằm trên giá.

- Nàng có biết thanh đao này sao lại đến đây không ?

“Ta nghe Bảo Bảo nói chàng đã đánh bại chủ nhân của thanh đao này, đem đao về đây”. Hải Linh đáp: “Đó hình như là chuyện mười bảy mười tám năm trước rồi”.

Nàng nói rất nhàn nhã, xem chừng đó vốn chỉ bất quá là chuyện nhỏ rất bình thường, nhưng Bốc Ứng nghe được lại giật mình động dung.

Gã đương nhiên hiểu được chuyện này là đại sự kinh người tới cỡ nào, gã càng không tưởng được “Bảo Bảo” của cô gái này không ngờ có thể đánh bại được một sát tinh đã tung hoành giang hồ năm xưa, Mặc Thất Tinh.

Càng làm cho người ta thất kinh là binh khí võ lâm danh gia bày biện làm đồ trang trí ở đây còn không phải chỉ có một thanh Thất Sát Đao đó.

Gã rất mau chóng phát hiện ra thương của Dương gia ở Lũng Tây, Kê Trảo Liêm của Vương gia ở Hoài Nam, Tiên Tử Tiên của Đỗ gia ở Lương Châu, Lưu Tinh Chùy của

Triệu gia ở Cam Châu, thậm chí còn có kiếm của Cố gia ở Ba Sơn.

Bình khí thành danh của những người này toàn là vật tùy thân mang sát bên mình. Nói tới Ba Sơn là nói tới: “Kiếm tại nhân tại, kiếm vong nhân vong”. Những cao thủ đã từng tung hoành một thời đó lẽ nào đều đã bại dưới tay “Bảo Bảo” ?

Bảo Bảo đó là ai ?

Bốc Ứng bắt đầu ăn, ăn ngon lành, gã cần ăn nhiều để bổ sung thể lực, bởi vì gã chợt phát giác mình sẽ phải đối diện với một cao thủ siêu cấp cực kỳ thần bí, cực kỳ cổ quái, cực kỳ đáng sợ.

Con người đó sẽ dùng thái độ ra sao đối với gã ? Trước mắt gã cả một chút bóng dáng cũng chưa thấy, nhưng gã lại có một dự đoán bất an, một thứ dự đoán tràn ngập điềm bất tường hung sát.

Gã biết mình nhất định phải cẩn thận lưu ý, gã tin mình sắp đối diện với một nguy cơ không tiền khoáng hậu, cái mạng của gã rất có thể cũng sẽ như những binh khí kia, sẽ bị “Bảo Bảo” lưu ở đây.

Bất hạnh nhất là dự đoán của gã luôn luôn rất linh nghiệm.

Căn cứ theo truyền thuyết của những thương gia lữ nhân đi biển lâu ngày, rượu đồ dùng bồ đào chưng cất thành cũng bổ phi thường, không những bổ máu, mà còn cường thân.

Bốc Ứng uống cạn ba chén lớn rồi mới hỏi Hải Linh:

- Nàng nói cả đời nàng tổng cộng chỉ gặp ba “nam nhân” ? Trừ Bảo Bảo của nàng ra, còn có hai người nào nữa ?

“Một người là bá bá của ta, tên là Vô Danh Tẩu, nhiều năm về trước đã đi vùng hải ngoại xa xăm, cho tới nay còn chưa về “. Hải Linh đáp: “Còn có một người là thúc thúc của ta, cũng đã ẩn cư từ rất lâu”.

- Ông ta ẩn cư ở đâu ?

- Trên đảo Hải Thần này của bọn ta.

“Nàng có thể dẫn ta đi gặp ông ta không ?” Bốc Ứng hỏi.

- Không được.

- Sao vậy ?

- Bởi vì chỗ ẩn cư của ông ta là một căn nhà nhỏ dưới đất không có cửa, cũng không có cửa sổ, không ai tiến vào được.

Hải Linh nhìn Bốc Ứng, ánh sáng như bảo thạch láy động trong đồng tử. Mỗi lúc nàng nhìn Bốc Ứng, trong đồng tử đều có thứ ánh sáng đó.

Nàng lại nói:

- Nhưng nếu người chỉ bắt quá muốn nhìn bên ngoài, ta có thể dẫn người đi.

“Ta vốn chỉ bắt quá muốn đứng ngoài nhìn xem”. Bốc Ứng cười khổ: “Căn nhà nhỏ đó của nàng, ta tạm thời còn chưa muốn đi vào”.

Gã, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đoán ra căn nhà đó vốn là loại nào.

o0o

Một cỗ quan tài, mai táng dưới đất.

Một người chết nằm trong quan tài và một người sống nằm trong nhà có gì khác biệt nhiều chứ ?

Một tảng mộ bia dựng trước mộ phần và bài vị đằng trước, còn có gì khác biệt ?

Bất đồng lớn nhất cũng chỉ bắt quá là một “đàn chỉ”, một búng tay, mấy chục năm tuổi tác, mấy chục năm ngắn ngủi, búng tay một cái là đã qua.

“Tiêu Đàn Chỉ chi mộ”.

Trên mộ bia chỉ khắc năm chữ đơn giản đó, Tiêu Đàn Chỉ chỉ bắt quá là tên của một người.

Trong giang hồ hiện nay còn có bao nhiêu người nhớ tên của người đó ?

Nếu không có mấy người nhớ cái tên đó, vậy cái tên đó và tên của ngàn ngàn vạn vạn người khác có gì khác biệt ?

Bốc Ứng nhìn, thở dài:

- Không tưởng được “Nhất Đàn Chỉ động cửu thập thành” Tiêu tiên sinh cũng ở đây.

- Người biết ông ta ?

“Ta biết ông ta ?” Bốc Ứng cũng tự hỏi mình: “Ta có biết ông ta không ?”

Gã vốn nên biết về ông ta, Tiêu Đàn Chỉ danh động cửu châu, trong giang hồ ai mà không biết.

Nhưng người thật sự biết ông ta, đã từng gặp ông ta, lại chừng như không có mấy ai, thậm chí cả dung mạo của ông ta ra sao, thân người cao thấp ra sao, tuổi tác già trẻ ra sao, trong giang hồ cũng không có mấy ai biết được.

Trong ký ức của Bốc Ứng không ngờ không có một chút tư liệu nào liên quan đến hình mạo của vị Tiêu tiên sinh đó.

Chuyện duy nhất có thể xác định là ông ta nhất định rất giống “Bảo Bảo” kia, cho nên Hải Linh mới có thể nghĩ rằng bộ dạng của bọn họ là “nam nhân”, mà Bốc Ứng chỉ bất quá là một quái vật.

Nếu Bốc Ứng là quái vật, nam nhân có bộ dạng ra sao đây ?

Lúc đó xa xa trên mặt biển đột nhiên truyền đến tiếng còi sừng tê giác, Hải Linh nhẩy lên hoan hô:

- Bảo Bảo đã về rồi.

o0o

Cố sự Hải Thần

Nguyên một con dê hôi nãy còn quay nướng trên lò phát ra tiếng tí tách giòn tan đã được một nữ nô Ba Tư tóc vàng dùng một cái mâm vàng rỗng khảm bảo thạch đỡ bưng lên.

Chủ nhân lập tức đứng dậy, thò tay vào hốc mắt của con dê nướng nóng nghi ngút, móc một con mắt dê nóng hổi ra, còn lem máu tanh, để lên một cái đĩa bạch ngọc sai người đưa đến trước mặt khách nhân.

Khách nhân là Bốc Ứng.

Một con mắt dê như vậy, cả Gia Cát Thái Bình cũng ăn không vô, hà huống là người khác ?

Nhưng Bốc Ứng lại đã nuốt hết.

Gã biết đó là một trong những thứ lễ tiết bảo quý nhất để đối đãi khách nhân trong những tôn giáo thần bí. Gã không do dự ăn liền con mắt dê đó, không những mặt không đổi sắc, mà còn nhai rất kỹ.

Chủ nhân cười lớn.

Tiếng cười của y sắc bén giòn giã, giống như một mũi dùi vậy, lúc nào cũng có thể đâm xuyên màng nhĩ người ta.

Người y cũng giống như một mũi dùi nhọn vậy, lúc nào cũng có thể đâm xuyên tâm tạng của bất cứ một ai.

Bốc Ứng chưa từng thấy người nào ốm yếu, thấp bé, lưng gù, bụng phệ, dung mạo méo mó, tứ chi cong vẹo, hình dáng nguyên người đều kỳ quái, hơn nữa còn co giật

không ngưng như vậy.

Nhưng một người như vậy lại tràn ngập tính cách xâm lược nguy hiểm vô bì, trên mặt cũng mang theo một khí thế khó tả, phảng phất vĩnh viễn đều nắm trong lòng bàn tay sinh tử mệnh vận của người ta.

Người đó đương nhiên là chủ nhân của “Hải Thần đảo” này.

Người đó rất có thể căn bản không phải là một người, mà là một vị Thần biển, là Hải Thần.

Nữ nô Ba Tư chằm rượu sẵn chắc cao ráo đẹp tuyệt, toàn thân đều tràn đầy khí lực nhún nhảy, nếu không phải khoe mắt đã có nếp nhăn, nhìn chỉ bất quá là một thiếu nữ mười tám mười chín.

“Á tên là Y Sa Mỹ”. Chủ nhân giới thiệu: “Á là tổng quản của tất cả các nữ nhân ở đây, huấn luyện bọn họ từ nhỏ. Á đến từ Ba Tư, nghe nói vốn là Thánh cô trong một tôn giáo thần bí gọi là ‘Bái Hỏa Giáo’”.

Chủ nhân lại cười nói:

- Á luyện một thứ công phu thần bí quý dị, ta có thể bảo chứng á tuyệt không thể thua dưới tay bất kỳ cao thủ nữ tử nào khắp vùng biển, Bốc tiên sinh nếu có hứng thú, có thể thử một phen.

Bốc Ưng cũng cười:

- Hứng thú của ta đối với mỹ nữ cũng may là không ở phương diện đó.

Gã còn chưa nhìn ra thực lực của vị chủ nhân kia, lại đã nhìn ra nữ nô Ba Tư tên gọi Y Sa Mỹ tuyệt đối là một đối thủ đáng sợ, lực chiến đấu rất có thể duy trì được trên ba canh giờ, trong võ lâm Trung Nguyên e rằng cũng không tìm ra được một nữ nhân như vậy.

Sinh tử tương tranh, thể lực và khả năng chịu đựng, không còn nghi ngờ gì nữa, là một trong những điều kiện liên quan đến thắng bại.

Các cô gái được Y Sa Mỹ huấn luyện, lực chiến đấu hiển nhiên cũng cực kỳ đáng sợ, chỉ có Hải Linh là ngoại lệ.

Nàng chỉ là một cô gái ôn nhu, đặc biệt lúc ở bên cạnh chủ nhân nàng, càng hiển lộ nét thỏa mãn hạnh phúc.

Lúc chủ nhân nhìn nàng, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo, nhưng khi nhìn Bốc Ưng, tia sáng trong mắt y biến thành ảm đạm, thậm chí còn hiển lộ nét giận dữ, đột nhiên phẩy tay đuổi các cô gái lui ra ngoài hết, cả Hải Linh cũng lui ra.

Lúc trong đại sảnh chỉ còn lại Bốc Ưng và y, y lập tức lại khôi phục sự lãnh tĩnh, uy thế và tự tin. Nếu mình chú ý quan sát y kỹ càng, còn có thể phát hiện một thứ khí

chất ưu nhã như đám quý tộc.

Đó đương nhiên là kết quả của bao nhiêu năm ở trên cao nhìn xuống người ta.

Lúc y đối diện với Bốc Ưng, y cũng mang theo một thứ ưu việt khó tả, phảng phất lúc nào cũng có thể quyết định sinh tử mệnh vận của Bốc Ưng.

- Người là Bốc Ưng ?

- Phải.

“Ta có nghe nói về người, những năm gần đây danh tiếng của người trong giang hồ rất vang vọng”. Y điềm đạm cười nói: “Chỉ tiếc ta đã là người đã thoái lui khỏi giang hồ từ lâu”.

Y hỏi Bốc Ưng:

- Ta nghĩ người đối với một người như ta nhất định rất hiếu kỳ.

Bốc Ưng cũng không che giấu điểm đó, lập tức trả lời:

- Phải.

- Vậy hiện tại người có thể hỏi ta, ta quyết định đem mọi chuyện nói cho người biết.

Chuyện Bốc Ưng thấy hứng thú nhất đương nhiên là con người y, không tưởng được vị chủ nhân thần bí đó không ngờ đã nói ra rất mau lẹ:

- Ta là Mặc Thất Tinh, bọn ta có chín sư huynh đệ, thuộc một môn phái thần bí, tuổi tác và xuất thân của chín người đều khác biệt rất nhiều, có những người trước đây bốn năm chục năm đã xuất đạo, có người cho đến hiện tại vẫn còn là một tiểu hài tử.

- Trước đây bốn chục năm có một quái kiệt như sao chổi quét dọc giang hồ là Mặc Ngũ Tinh, là đồng môn của người ?

“Phải”. Mặc Thất Tinh đáp: “Chỉ bất quá võ công và binh khí bọn ta luyện đều khác biệt”.

- Người luyện đao ? Có phải là thanh Thất Sát Đao kiến Thần sát Thần, kiến Quỷ sát Quỷ ?

Mặc Thất Tinh vẫn bảo trì vẻ lãnh tĩnh:

- Chỉ tiếc thanh bảo đao kiến Thần sát Thần của ta không phải là đối thủ của “Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ”, Ma Giáo mà lão ta sáng lập thế lực càng lúc càng lớn, ta chỉ còn nước ra vùng hải ngoại xưng Vương trên biển, người của các quốc gia vùng Nam Hải đều kính sợ ta như một thiên thần, cho nên đặt cho ta ngôi vị “Hải Thần”.

- Hải Thần ?

“Là Hải Thần”. Mặc Thất Tinh đáp: “Vị Thần biển cả tung hoành thất hải, kim

ngân nữ sắc của các quốc gia Nam Hải, bất kỳ ta đòi cái gì là được cái đó, cả đời không xài hết”.

Y bỗng thở dài:

- Nhưng trong lòng ta lại luôn luôn có niềm tiếc nuối vô phương bồi đắp được.
- Người tiếc nuối cái gì ?
- Nữ nhân ?

“Nữ nhân ?” Bốc Ưng vốn không hiểu, nhưng lập tức minh bạch: “Phải, đương nhiên là nữ nhân”.

Mục quang của Mặc Thất Tinh dừng lại trên thanh bảo đao, qua một hồi rất lâu mới chậm chậm thốt:

- Ta tung hoành thiên hạ, dọc ngang vô địch, nam nhân thấy ta chỉ có khoanh tay nạp mạng, nữ nhân gặp ta cũng không ai dám không nghe lời, chỉ tiếc ...

Thần sắc của y lại biến thành âm đạm, Bốc Ưng lại nói tiếp giùm y:

- Chỉ tiếc người vĩnh viễn không biết trên thế giới này có nữ nhân nào thật sự thích người hay không.

Mặc Thất Tinh biến sắc, mục quang như ngọn lửa chiếu ra những tia sáng chói ngời.

Bốc Ưng lại thần sắc bất biến, thản nhiên nói tiếp:

- Bởi vì người bẩm sinh là người hình dáng kỳ quái, cho nên khó tránh khỏi cảm thấy thấp kém, nhưng một nữ nhân nếu trong đời chưa từng gặp nam nhân khác, có lẽ sẽ nghĩ nam nhân trên thế gian đều có bộ dạng đó. Người nghĩ đến chỗ đó, đương nhiên làm liền, không thể không làm, cho nên trên thế gian mới xuất hiện đảo Hải Thần này, cũng có một cô gái như Hải Linh vậy.

Mặc Thất Tinh chung quy thở dài.

“Phải, chuyện là như vậy”. Y thốt: “Ta không để Hải Linh nhìn thấy bất cứ nam nhân nào, chỉ là hy vọng nàng nghĩ nam nhân trong thiên hạ đều xấu xí hình dáng kỳ quái như ta, Vô Danh Tẩu và Tiêu Đàn Chỉ vốn là hóa danh của ta sử dụng trong giang hồ”.

Bốc Ưng cũng thở dài:

- Một mình người hóa thân làm ba, ba hóa thân đều danh chấn giang hồ, quả thật là một kỳ tài vĩ đại, làm cho người ta khâm phục.

“Chỉ tiếc kế hoạch tuyệt đối chu mật của ta lại vì người mà đã bị phá hủy”. Mặc Thất Tinh thốt: “Hiện tại Hải Linh đã nhìn thấy người, ta cho dù có giết người cũng không cứu vãn được nữa”.

Y tuy tận lực khống chế lấy mình, nhưng trong mắt vẫn vẫn vện những tia máu phần nộ đỏ hoét.

Một người chứng kiến bao nhiêu năm tâm huyết của mình trôi dạt theo dòng nước, cho dù có hàm dưỡng đến cỡ nào cũng khó tránh khỏi bị thống phần nộ.

Bốc Ứng hiểu rõ điểm đó.

“Ta không trách người, người cho dù có giết ta, ta cũng không trách người”. Bốc Ứng nói: “Bằng vào võ công của người, muốn giết ta tuy không khó, cũng không phải dễ, người làm như vậy có lẽ còn có thể đạt được chút lạc thú, có lẽ còn có thể phần nào bù đắp lại những tổn thất của người”.

“Người nghĩ thật là chu đáo”. Mặc Thất Tinh thốt: “Không lạ gì người trong giang hồ đều nói ý tưởng của Bốc Ứng tuy luôn luôn cổ quái, nhưng lại chu đáo kỹ càng, không ai bì kịp”.

Y lại thở dài:

- Chỉ tiếc hiện tại ta đã đã không còn thấy giết người là trò vui nữa.
- Hiện tại người khoái làm gì ?
- Đi săn.

Bốc Ứng đồng ý:

- Ứng dương mục dã, thổ tẩu lộc bôn, chó săn phóng trước đầu ngựa, bợc phó theo hầu sau đuôi, đó quả thật là một thứ du hí cao quý, hơn nữa nhất định lý thú phi thường.

Thần thái của Mặc Thất Tinh đã khôi phục lại vẻ thông dong:

- Đó không những là cao quý, mà còn ưu nhã phi thường, cả lúc sử dụng bạo lực cũng ưu nhã phi thường.

“Thứ bạo lực có mặt ưu nhã cao quý ?” Bốc Ứng cười: “Chỉ tiếc phần ưu nhã và cao quý đó, dã thú không thể hiểu được”.

- Dã thú đương nhiên không hiểu, nhưng người hiểu.
- Người ?
- Không sai, người.
- Hiện tại thứ người săn là người ?
- Phải.

Bốc Ứng ngẩn người.

Mặc Thất Tinh điềm đạm nói tiếp:

- Bởi vì so sánh vạn vật, vô luận là về đấu chí hay đấu lực, người luôn là đối thủ tốt nhất, đặc biệt là ...

Y cũng cười cười, mục quang lại như mũi dùi ghim chặt lên người Bốc Ứng:

- Đặc biệt là người như các hạ.

Bốc Ứng cũng cười, cười khổ.

“Muốn tìm một người như các hạ tuyệt không phải là chuyện dễ”. Mặc Thất Tinh thốt: “Ta nhớ các hạ hồi nãy hình như có nói muốn đền đáp cho ta một chút ít, vậy xin các hạ bây giờ đáp ứng một thỉnh cầu nho nhỏ của ta”.

- Người có phải muốn ta làm vật sẵn của người, để người thống thống khoái khoái đi săn lần này ?

- Nếu ta nói như vậy, khó tránh khỏi quá vô lễ.

- Vậy người nói sao đây ?

“Đây chỉ bất quá là một trường cạnh tranh, một sự cạnh tranh công bình phi thường”. Mặc Thất Tinh thốt: “Tuy người bên ta đông hơn chút đỉnh, nhưng ta lại là người tàn phế hình dạng kỳ quái, các hạ tứ chi linh hoạt, thân thể kiện toàn, điểm đó ta tịnh không chiếm tiện nghi của các hạ”.

- Có lý.

- Trên đảo nhỏ này tuy các nơi đều có mai phục, nhưng nhất định đối phó không được một chuyên gia như các hạ.

- Lúc ta đến đã nhìn thấy một hầm bẫy cộp kiểu của thổ dân trên đảo Nam Dương Mã Lai và hai cái bẫy răng cửa kiểu của người Thượng vùng Tây Nam Dã Nhân Sơn, bài bố rất hung ngoan tinh diệu.

- Các hạ quả nhiên là chuyên gia.

- Chỉ tiếc chuyên gia cũng như người thường, một khi té vào hầm bẫy là nhất định phải chết.

- Ta có thể để cho các hạ đi trước một canh giờ.

“Đi về hướng nào ?” Bốc Ứng hỏi: “Đi đến đâu ?”

“Bên bờ biển phía đông có một con thuyền lá đang thả neo, lương thực và nước ngọt trên thuyền đều đã được chuẩn bị sung túc, tuyệt đối có thể chở các hạ bình an đến Mân Hải”. Mặc Thất Tinh đáp: “Chỉ cần các hạ có thể đến đó, là đã có thể cao bay xa chạy, một đi không trở lại”.

- Nghe có vẻ đây là một chuyến giao dịch rất công bình.

- Người nhận chứ ?

Bốc Ứng mỉm cười:

- Các hạ hình như tịnh không cho ta một đường lựa chọn nào khác.

Lúc đó bằng hữu của Bốc Ưng đang trù bị tang lễ cho gã.

oOo

Trước tang lễ

Tám màn nhung đậm đen vẫn che kín, trong phòng vẫn tối tăm như trước, lão nhân thân bí cũng vẫn ngồi trong một góc phòng như trước, xem chừng không bao giờ chịu để cho người ta nhìn thấy rõ mặt lão.

Quan Nhị đứng xa xa đối diện lão, trên khuôn mặt gầy gò băng giá, biểu tình tỏ vẻ rất trầm trọng.

Trương Ngũ đang đứng gần cửa, đang báo cáo với lão, thần tình cũng rất nghiêm túc:

“Bảy ngày nay, bọn tôi tổng cộng đã phái bảy mươi tám thuyền chày đi sưu tra trên mặt biển, lục tục tìm được những mảnh vụn của thuyền hiệu ‘Thiên Ưng’, lại thủy chung không thấy tung tích của Bốc Ưng, cũng không nghe tin gì về gã”.

“Đội thuyền do bọn Hồ Kim Tự phái đi kết quả cũng như bọn tôi”.

“Bọn tôi đã thảo luận nhiều lần, chung quy nhất trí đồng ý Bốc Ưng đã ngộ nạn”.

Khóe miệng Trương Ngũ không khỏi để lộ một nụ cười:

- Ý tứ đó là muốn nói bọn ta đã thắng cuộc.

Sau khi thảm bại về tay Bốc Ưng nhiều lần, chung quy đã thắng về tất cả những gì Bốc Ưng đã thắng, mà cả mạng của Bốc Ưng cũng thắng luôn, cũng khó trách Trương Ngũ không nhin được sự cao hứng ngấm ngấm.

Quan Nhị lại không cười, lúc nhìn Trương Ngũ, trong mắt thậm chí còn hiển lộ sự giận dữ, lão nhân không ngờ cũng không có biểu hiện cao hứng gì.

Trương Ngũ lại nói:

- Căn cứ theo điều tra trên nhiều phương diện, tài sản riêng của Bốc Ưng ước vạn, có thể liệt vào hàng một trong thiên hạ ngũ đại phú hào. Đó là còn chưa tính tới đất đai ...

Lão nhân chột cật ngang lời nói của gã, diêm đạm hỏi:

- Tài sản của gã bao nhiêu có quan hệ gì đến bọn ta ?

- Không có sao ?

- Vậy người có phải nghĩ ta thật rất muốn thắng cuộc cá này ?

- Cùng người ta đánh cá tranh thắng, không ai chịu thua cả.

“Người lầm rồi”. Lão nhân thốt: “Cuộc này ta thà chịu thua cho gã”.

Trương Ngũ ngấn người, không nhịn được phải hỏi:

- Sao vậy ?

- Bởi vì Hải Thần.

Quan Nhị động dung.

“Hải Thần ?” Y cũng không thể nào không hỏi: “Hải Thần có quan hệ gì tới chuyện này ?”

- Hải Thần thường hay xuất hiện ở miền biển đó, ta vốn hy vọng Bốc Ứng lần này có thể gặp y.

- Gặp được thì sao ?

“Giữa hai người đó tất không thể không có xung khắc, hai người nếu tương ngộ, tất có đấu tranh”. Lão nhân đáp: “Hải Thần chưa bao giờ để ai sống sót, Bốc Ứng nếu có thể quay về, nếu đã đụng Hải Thần, biểu thị gã đã tiêu diệt Hải Thần”.

- Nếu gã không quay về, biểu thị gã có thể đã chết dưới tay Hải Thần.

“Không phải là có thể, mà là nhất định”. Lão nhân nói: “Một khi gã thấy được mặt Hải Thần, Hải Thần tuyệt không thể để cho gã sống sót trở về”.

- Cho dù gã không muốn giết Hải Thần, Hải Thần cũng không thể không giết gã.

“Phải”. Lão nhân chậm chậm nói tiếp: “Nếu gã đạp chân lên đảo của Hải Thần, vô luận dưới bất cứ tình huống nào, đều đừng mong sống sót thoát ly”.

- Gã nếu không chết trên đảo, cũng tất phải chết trên biển ?

“Phải”. Thanh âm của lão nhân ngưng trọng: “Ta có thể bảo đảm tình thế không nhượng cho gã chút đất chọn lựa nào khác”.

oOo

Hải táng

Rạng đông.

Lúc Mặc Thất Tinh tỉnh dậy, không những cảm thấy tinh thần phấn chấn, mà tâm tình cũng đặc biệt khoan khoái.

Đó không những là vì y biết hôm nay nhất định là một ngày tràn đầy hưng phấn và kích thích, mà còn là vì y cảm thấy toàn thân mình đều sung mãn dục vọng, giống như một thanh niên vậy.

Ngoại hình của y tuy tàn khuyết, trong người lại sung mãn động lực, có lúc dục vọng của y thậm chí còn cường liệt hơn người trẻ tuổi xa, cả một nữ nhân cường tráng tinh anh như Y Sa Mỹ cũng thường phải khuất phục dưới động lực của y.

Nhưng hiện tại y nhất định phải tạm thời khắc chế lấy mình, một đối thủ như Bốc Ứng, vô luận dưới bất kỳ tình huống nào đều không phải để đối phó, y tất phải bảo trì thể lực.

Cả lúc ăn điểm tâm, lúc y kêu Tuyết Tử và Thiên Đại đi vào, y vẫn ráng khống chế mình, chỉ hỏi bọn họ:

- Bốc Ứng đi chưa ?

Tuyết Tử và Thiên Đại là truyền nhân của Y Hạ Thôn ở đảo Phù Tang, chuyên tập nhẫn thuật, cũng là một loại công phu rèn luyện của Hạ Ngũ Môn trong võ lâm Trung Nguyên năm xưa, kỳ trung bao gồm dịch dung, dịch hình, ám khí, độn pháp, chưởng phục pháp và khinh công.

Niên kỷ của bọn họ chỉ khoảng hai mươi, vì kết quả khổ luyện nhiều năm, cơ bắp toàn thân đều tràn đầy khí lực đàn tính, thậm chí có thể điều khiển cơ duỗi toàn thân trên dưới theo bất kỳ bộ vị nào, có thể dễ dàng khiến cho nam nhân mà bọn họ giao tiếp tiến nhập trạng thái mê.

Một nam nhân tính dục vượng thịnh, khi đối diện với những nữ nhân như vậy mà còn có thể tự khống chế, thật không phải là chuyện dễ.

Mặc Thất Tinh đối với điểm đó cảm thấy rất hài lòng.

Bốc Ứng đã đi.

“Đã đi từ lúc hùng đông, đi đã được khoảng hơn nửa canh giờ”. Tuyết Tử đáp.

- Gã có mang theo những thứ ta chuẩn bị cho gã không ?

- Gã chỉ chọn vài thứ mang đi.

- Thứ nào ?

- Gã chọn một thanh Khảm Hồ Dao mà động chủ của người thổ miền núi Tây Nam sử dụng.

- Thật là có mắt.

- Ngoài ra gã còn chọn một cuộn dây gân bò, một hỏa pháo của Bảo Hoa Đường ở kinh thành, một đốc lửa Thất Bảo, và một cái xẻng thập tự mà hẳn giả bọn tôi thường mang bên mình.

“Người đó quả nhiên là một chuyên gia”. Mặc Thất Tinh thần tình có vẻ càng khoan khoái, một vật sẵn như Bốc Ứng nhất định không phải thời thường có thể tìm ra.

Y cười cười nói:

- Ta nếu là các ngươi, đêm hôm qua nhất định không buông tha cho gã, người đó trên phương diện đó nhất định cũng là một chuyên gia.

- Bọn tôi cũng thấy được, nhưng bọn tôi không dám.

- Không muốn ? Hay là không dám ?

- Không dám.

- Các ngươi sợ cái gì chứ ?

“Sợ ông”. Tuyết Tử đáp: “Bọn tôi sợ ông muốn chết”.

- Sợ ta ? Tại sao lại sợ ta ?

Tuyết Tử nheo mắt tình tứ:

- Bởi vì bọn tôi đều chịu không nổi ông.

Mặc Thất Tinh cười lớn, lại hỏi:

- Còn Y Sa Mỹ ?

“Y thị đã đuổi theo”. Tuyết Tử đáp: “Đã đi cũng khoảng nửa canh giờ rồi”.

- Y thị tại sao lại đuổi gấp vậy ? Có phải muốn dùng gã một lần trước khi gã chết không ?

“Đại khái là vậy”. Tuyết Tử cười ngất: “Tôi thấy y thị muốn muốn chết”.

Trong mắt Mặc Thất Tinh chợt vờn vện những tia máu li ti đỏ ngẫu, chợt quăng ả lên giường:

- Đây là người tự tìm đến, ta thấy hai ngày nay người cũng đã muốn muốn chết.

Tuyết Tử cắn môi tóe máu, trong mắt hiển lộ vẻ khoái trá.

Thiên Đại lạnh lùng nhìn, ả chậm chậm cởi hết y phục.

o0o

Mặc Thất Tinh luôn luôn ăn rất ít, nhưng món ăn đều là đồ bổ phi thường, tốt xấu sạch dơ gì y cũng không để ý tới.

Chỉ cần là vật có thể khiến cho nam nhân “cường tráng”, cái gì y cũng ăn, có lúc thậm chí cả cóc chuột y cũng đều có thể nuốt trọn.

Vì để tẩm bổ lại khí lực tiêu hao sáng sớm hôm nay, y đã nuốt sống một con cóc

tía.

Sáng sớm hôm nay vị khẩu của y tịnh không tốt lắm, bởi vì tin tức y nghe được đều không phải là tin tốt.

Bốc Ưng đã vượt qua hai mươi ba cơ quan và hầm bẫy trong phòng tuyến thứ nhất của y, đã đến phạm vi ngoài đảo Hải Thần, hành động thần tốc của gã thật vượt ngoài ý liệu.

Hiện tại đã đến lúc Mặc Thất Tinh thân mình ra trận.

Hồi nãy y tuy đã tiêu hao nhiều phần thể lực trên mình Tuyết Tử và Thiên Đại, nhưng hiện tại tịnh không cảm thấy quá mệt mỏi.

Đối với điểm đó, y cũng cảm thấy rất hài lòng.

Càng làm cho y khoái trá là y vừa đi ra đã nghe tin vật săn đã lọt vào hầm bẫy trong phòng tuyết nội địa vòng hai.

Hầm bẫy đó mô phỏng theo phương pháp của thổ dân Nam Hải mà cải tạo chế biến, vừa sâu vừa rộng, hơn nữa trên bốn bức vách đều có trét dầu mỡ, không bấu tay vào được, cho dù là hổ báo khỉ vượn cũng khó lòng leo lên nổi.

Tiếc nuối duy nhất là người lọt xuống hầm tịnh không phải là Bốc Ưng, mà là Y Sa Mỹ.

Mặc Thất Tinh biến sắc.

Cây cỏ trên đảo, trừ Mặc Thất Tinh ra, không ai rành rọt bằng Y Sa Mỹ.

“Ta đã tính kỹ về hành động tập quán và khinh công của Bốc Ưng, hầm bẫy này đặc biệt chuẩn bị cho gã”. Mặc Thất Tinh hỏi: “Người sao lại lọt xuống đây chứ?”

- Người lọt xuống vốn là gã.

- Đã là gã, sao bây giờ lại biến thành người ?

- Vì lúc tôi chạy tới xem, đột nhiên bị gã từ bên trong kéo xuống, gã chui xuống nguyên lai là muốn dụ tôi mắc bẫy.

“Gã kéo người chỗ nào ?” Sự giận dữ của Mặc Thất Tinh chợt tan biến, lại biến thành bộ dạng có hứng thú phi thường, chuyện này xem chừng đã làm cho y động tâm.

“Gã từ bên dưới leo lên, hai tay ôm lấy vai tôi, hai khuỷu tay lại dè lên ngực tôi”. Y Sa Mỹ cũng hiểu rõ thị hiếu của Mặc Thất Tinh, cho nên tả rất kỹ: “Miệng của gã cũng không biết là hữu ý hay vô ý, không ngờ còn cắn lên miệng tôi”.

- Còn người ?

- Tôi đương nhiên chịu không nổi.

Mặc Thất Tinh chợt nắm lấy đầu ả, kéo ả ra khỏi hầm, táng ả mười bảy mười tám

bạt tay, tiếp đó lại xé áo quần ả.

Ả bắt đầu rỉ máu, máu tươi lần theo nụ cười trên khóe miệng của ả chảy xuống, hiển lộ một nét khùng bố quỷ dị khôn tả.

Khuôn mặt mỹ lệ đó đã không còn là một khuôn mặt người nữa !

Nụ cười dùng máu tươi in khắc đã khiến cho khuôn mặt đó biến thành một mặt nạ quỷ dị.

Có lẽ trên mặt ả vốn luôn luôn mang mặt nạ.

Trong tiếng rên rỉ hỗn hển, ả chợt nói:

- Mai phục trước mặt người cũng bắt tất phải đi xem, Bốc Ứng nhất định đã sớm đào thoát.

- Sao vậy ?

- Bởi vì ta nhìn thấy Hải Linh, nàng ta đã dám đến mặt trước, nàng ta không chịu để cho gã chết ở đó.

Khóe miệng của Mặc Thất Tinh cũng có máu, là máu của Y Sa Mỹ. Y dùng đôi mắt đỏ ngầu những tia máu li ti nhìn ả. ả nhe răng nhả nhổ:

- Chỉ tiếc gã vẫn không thể không chết.

Hải Linh quả nhiên đã tha cho Bốc Ứng đi, thuyền đã giương buồm đi xa.

Mặc Thất Tinh trừng trừng nhìn Hải Linh, trên mặt không ngờ cả một chút buồn giận cũng không có, chỉ hỏi nàng:

- Người sao lại không đi theo gã ?

“Bởi vì ông”. Hải Linh đáp: “Ông là chủ nhân của tôi, cũng là trượng phu của tôi, tôi đương nhiên phải ở lại hầu ông”.

- Không cần biết ta là nam nhân ra sao cũng vậy ?

- Phải.

Mặc Thất Tinh mỉm cười, vuốt ve má nàng:

- Người là một cô gái ngoan, người sẽ sống rất lâu dài.

- Còn gã ?

“Gã đương nhiên nhất định phải chết”. Mặc Thất Tinh nhìn triều dương đang lặn dần xa xa: “Ta đã có nói, không cần biết dưới bất cứ tình huống nào, gã nhất định phải chết”.

Y buông Hải Linh, bước lên một khối nham thạch cao nhất bên bờ, tay rút ra một ống vọng viễn kính mà y lấy được từ trong tay một vị trưởng lão truyền giáo Tây phương, phảng phất muốn tận mắt nhìn thấy Bốc Ứng chết trên biển.

Đột nhiên “oành” một tiếng, trên khối nham thạch gã đang đứng chột tóa lửa võ tung, những tia lửa bắn ra bốn phía, rất có thể là kiệt tác của loại hỏa pháo làm ra từ Bảo Hoa Đường ở kinh thành.

Người Mặc Thất Tinh lập tức từ trên tảng nham thạch bay lên, tuy lộn vòng đổi liên bốn thứ thân pháp, nhưng thể lực cuối cùng vẫn không đủ, ngã xuống giữa đám đá ngầm mọc lởm chởm nhọn sắc.

Y là người mẫn cảm phi thường, trong phút chốc đã tính ra trên mình mình ít nhất đã có tám chỗ tổn thương.

Nhưng chuyện đó không trọng yếu mấy.

Bởi vì y hồi nãy đã nhìn qua ống kính viễn vọng chế tác tân kỳ, đã nhìn thấy con thuyền kia đang chìm dần trên mặt biển xa xa.

Con thuyền đó cũng là do y chuẩn bị cho Bốc Ưng, những khớp nối dưới đáy thuyền đã rút hết đinh, trét sáp nến.

o0o

Mặc Thất Tinh cuối cùng đã tận mắt chứng kiến cuộc hải táng của Bốc Ưng.

Hải Linh tại sao phải cứu gã ? Tuyết Tử và Thiên Đại có phải cũng đã ngấm ngầm câu kết với gã từ sớm ?

Những chuyện đó Mặc Thất Tinh không muốn truy cứu nữa.

Hiện tại y chỉ muốn trở về ngọa thất thoải mái nhàn nhã của mình, ngủ một giấc ngon lành, an dưỡng thương thế. Quan trọng nhất là sức khỏe của mình, chuyện khác tạm thời gạt qua một bên.

Nhưng giây phút y bước chân vào ngọa thất, y biết mình đã lầm.

Có những chuyện vĩnh viễn buông không rời được.

Có những người cũng vậy. Bọn họ hình như luôn luôn có thể đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt mình lúc mình không muốn gặp bọn họ nhất.

Trong giây phút đó, Mặc Thất Tinh đã nhìn thấy Bốc Ưng.

Bốc Ưng tịnh không trầm mình giữa biển, lại đã nằm trên giường của y trước, gát chân nhìn y mỉm cười.

Trong mắt của một vài người, nụ cười của Bốc Ưng thật cực kỳ đáng ghét.

o0o

Màn Cuối

Quán của Thang sư phụ mở trong con hẻm nhỏ cực kỳ tối tăm, đã mở quán mấy chục năm rồi, người nào khuyên lão dời đi, lão nổi giận liền.

Thang sư phụ là một ông già cổ hủ, chuyện gì cũng thích bảo trì hiện trạng, hễ ngồi là không muốn đứng dậy, cho dù nhìn thấy có quý nhân trong kinh thành ghé qua, cũng rất ít khi đứng dậy.

Người khác cũng không sợ lão ta, bởi vì mọi người đều biết Thang sư phụ là thợ may tài giỏi nhất phía nam, cho dù giá cả hơi mắc chút, cũng đáng đồng tiền bát gạo.

Nhưng khi nhìn thấy hai người kia, Thang sư phụ không ngờ đã phá lệ đứng dậy.

Hai người kia, một người là một đại hán đầu trọc như loài ưng ăn xác người, thân thể khô vỹ, trên mình vận một bộ trường bào lụa đen, chất liệu tuy không tệ, lại hình như đã lâu ngày dầm mưa dãi nắng, đã rất cũ kỹ.

Người đi theo gã là một nữ nhân tuổi còn rất trẻ, lại đẹp cực kỳ, hơn nữa đẹp đến thoát tục, y phục trên người lại rất quái dị, không giống như người kén chọn y phục.

Đối với loại người như vậy, Thang sư phụ không có lý nào hôm nay có thể phá lệ.

Thang sư phụ đã thấy được lai lịch của hai người này không phải bình thường, nam cố nhiên khí thế kinh người, nữ càng đẹp như thần tiên từ trong sương khói xuống chơi nhân gian, rất có thể là một vị công chúa.

Bọn họ đến đây đương nhiên là muốn may đồ.

- Cần may vài bộ thường phục không màu mè, cả một chút hoa hòe cũng không cần, tiền công không thành vấn đề, nhưng phải nhanh.

- Muốn nhanh cỡ nào ?

- Chậm nhất cũng không thể quá hai ngày.

Thang sư phụ ra giá cao cực kỳ, bọn họ lại không nhú mắt chút nào.

“Nhưng phải nhanh, càng nhanh càng tốt”. Đại hán mục quang như ưng thốt: “Ta phải đi tham dự tang lễ của một người”.

- Người đó nhất định là hảo bằng hữu của ngài.

“Kỳ thật cũng không thể coi là hảo bằng hữu gì”. Trong mắt của đại hán nhấp nháy nét cười cợt: “Chỉ là tang lễ của gã ta tuyệt không thể bỏ qua được, hơn nữa tuyệt không nên bỏ qua”.

- Sao vậy ?

- Bởi vì nếu không có ta, tang lễ đó căn bản không thể thành tang lễ.

Lòng hiếu kỳ của Thang sư phụ đã bị câu dẫn, nhin không được phải hỏi:

- Thật ra là tang lễ của ai vậy ?
- Của chính ta.

- o O o -